

DESÁTÝ
VĚDEK

Leonard Rosen

— Henri Poincaré Mystery —

DESÁTÝ // VĚDEK

Leonard Rosen

2014

Copyright © 2013 by Leonard Rosen
Translation © 2014 by Dalibor Míček
Cover design © 2014 by GALATEA

Všechna jména, místa a události v tomto románu jsou fiktivní
a jsou dílem autorovy fantazie. Jakákoliv podobnost se skutečnými událostmi,
místy nebo osobami, ať už žijícími či nikoliv, je čistě náhodná.

Veškerá práva vyhrazena.

Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky šířena
bez předchozího písemného souhlasu majitele práv.

Z anglického originálu THE TENTH WITNESS,
vydaného nakladatelstvím The Permanent Press,
Sag Harbor, NY 2013,
přeložil Dalibor Míček
Sazba: Karel Kaltrop

Vydání první v elektronické podobě
Vydalo Nakladatelství GALATEA, s.r.o.,
v říjnu 2014

ISBN 978-80-87910-52-8

Věnováno Lindě

Navzdory lidem pořád věřím v člověka

ELIE WIESEL, *Otevřené srdce*

ČÁST I

O každých Vánocích mně můj přítel a bývalý obchodní partner posílá košík hrušek. A s každou zásilkou přijde lístek, který obsahuje tutéž nevyřčenou otázku, vyvedenou stejným provokativním, vlevo nakloněným rukopisem: „Stačí říct, Henri. Tvůj stůl na tebe čeká. Vše nejlepší, A. C.“

Pomyšlení, že by mě Alec chtěl i po tolika letech zpátky, mi lichotí. Peníze by se mi hodily a bez těch dlouhých období mimo domov i bez násilí a obav, které jsou s policejní prací nevyhnutelně spjaty, bych se snadno obešel. Ale podnikání mi nikdy k srdci nepřiřostlo. V průběhu oněch let jsem odmítal zakázky, které mě urážely. Přijímal jsem klienty, kteří si sotva vydělali na nájemné, natož aby nám mohli platit. Občas jsme se s Alekem kvůli tomu hádali. Věřím, že nakonec by náš podnik kvůli tomu, co Alec přiléhavě označoval jako mou agresivní naivitu, zkrachoval.

Jednou jsem naznačil, že odejdu z firmy a stanu se knězem. Možná bych to i udělal, kdybych v té době věřil v Boha. Nyní, když v něj věřím, jsem již příliš starý – což je jenom dobře, protože dnes již vím, do jaké míry člověk podlehl zkáze, a pokládám za pošetilé, dokonce za nebezpečné, držet se náhledu na svět, jak mi ho vštípila nedělní škola. Kromě toho by ze mě byl mizerný kněz.

Nakonec to dopadlo tak, že jsem vyměnil firmu Poincaré & Chin Consulting Engineers za Interpol. Odešel jsem právě

včas, abych si udržel drahého přítele a iluzi, že jsme s Alekem mohli prosperovat. A co je ještě lepší, každý prosinec sedáváme s Claire u našeho farmářského stolu a pochutnáváme si na vynikajícím sezónním ovoci. Je zázrakem moderního věku moci v prosinci jíst anjouské hrušky. Zakousnu se a rázem se ocitnu v zahradě ve stínu And, kde tyto klenoty rostou.

Je Štědrý večer a moje vnoučata konečně spí. Claire dřímá u krbu. Před chvílí se zavrtěla a řekla: „Lásko, jdi si lehnout.“ Políbili jsme se a já jí zakryl nohy dekou. Znovu odplula do náruče spánku.

Venku přikryly vinice peřiny zmrzlého sněhu. S Alekovým lístkem před sebou se znovu zamýšlím nad jeho dobře míněnou nabídkou. Jinými slovy si v duchu znovu přehrávám události onoho léta a ptám se sám sebe: Vybral jsem si dobře? Vybíral jsem od té doby dobře? Musím odpovědět naprosto upřímně. A pokud bude odpověď znít *ne*, napíšu svému příteli a požádám ho, aby oprášil mou starou židli.

A on by to udělal.

Začínám tedy stejně, už třicet let. Začínám tělem muže, který plave obličejem dolů v neklidných vodách u ostrova Terschelling. Vidím jej, jak bojuje s přílivovou vlnou, která se valí od Severního moře a neúnavně cválá k pobřeží. Muž ví, že se blíží a že jí nemůže uniknout. Voda mu stoupá k pasu, ke krku, ke rtům. Jistě je smířen se smrtí. Ale proč s ní potom bojuje? Plave, dokud mu nedojdou síly, pak se potopí. Oči mu vylézají z důlků, svaly na krku se napínají a pak to přichází – první nádech pod hladinou. Ledová slaná voda mu ochromuje hrtan a průdušnice již nezvládá chránit plíce. Mozek trpící nedostatkem kyslíku nutí tělo znovu se nadechnout. Další laryngální křeče, nyní již slabší. Voda vniká do plic. Při pátém cyklu nastává konec.

A svět se ho ke svému štěstí nadobro zbavil.

2

V červnu 1977 vypsala londýnská centrála Lloydovy pojišťovny tendr na návrh, konstrukci a provozování plovoucí potápěčské plošiny v Severním moři. Jejím účelem mělo být vyzdvižení ztraceného pokladu z lodi HMS *Lutine*, legendární britské fregaty, která se za bouře potopila nedaleko holandského pobřeží s tisícovkou zlatých prutů. V roce 1799 vyplatila Lloydova společnost pojistné plnění a stala se právoplatným majitelem vraku. O sto osmdesát let později poskytly nové technologie, jako například stranový skenovací sonar, ředitelům pojišťovny důvod k přesvědčení, že tento pokus o záchranu cenného nákladu by mohl dopadnout lépe než předchozí. A přestože se loď potopila v pouhých šesti metrech hloubky, byla z ní zatím vyzdvižena pouze desetina z celkového množství zlata, jehož cena se v roce 1977 odhadovala na téměř jedenáct milionů liber šterlinků.

Alec a já jsme chtěli vypadnout z kanceláře, a tak jsme se do tendru přihlásili a díky nejnižší nabídce jsme zakázku získali. Byli jsme mladí, ale již jsme si vydobyli uznání, dva čerství inženýři toužící po práci venku. Co mohlo být lákavější než honba za pokladem?

V Rotterdamu jsme koupili starý uhelný nákladní člun, opravili ho a moderně vybavili a koncem května 1978 jsme plavidlo dopravili k vraku *Lutine*, kde bude kotvit celé léto.

Pracovní zatížení bylo úděsné. Den před zahájením záchranné operace jsme si mohli poprvé po mnoha měsících dopřát pár hodin oddechu, a tak jsem se pokusil odlepit Aleka od pracovního stolu a vylákat jej na procházku k Waddenzee, oblasti příbřežních mělčin.

Waddenzee se rozkládá mezi holandskou pevninou a několika takzvanými bariérovými ostrovy, což jsou dlouhé a poměrně široké písčité pásy vytvořené mořskými proudy, větrem a vlnami, a vedoucí rovnoběžně s linií pobřeží. Jedním z těchto ostrovů je Terschelling, k němuž jsme to měli z naší plovoucí základny nejbliž. Dvakrát denně se za odlivu Waddenzee vyprazdňuje do Severního moře a nechává za sebou rozlehlou blátivou bažinu, zřejmě největší slapovou plochu na světě. Přechod z pevniny na kterýkoliv z bariérových ostrovů suchou nohou po mořském dně je holandským národním sportem. Každé léto se této pouti účastní tisíce lidí, často celé rodiny od prarodičů k vnukům, a já jsem se k nim chtěl připojit.

„Za odlivu nehrozí žádné nebezpečí,“ naléhal jsem na Aleka. „Rozhodně ne tehdy, když vyrazíš s některým z registrovaných průvodců. Jsou vybaveni vysílačkami pro spojení mezi plavidly a pevninou. Dokonce jsou domluveni se záchranáři a v případě potřeby si mohou vyžádat helikoptéru. Jak říkám, je to absolutně bezpečné.“

Založil paže na prsou.

„Je to pohodlná procházka,“ pokračoval jsem. „Jen tu a tam bláto a v některých místech voda, ale maximálně po kolena. A po nějakých pěti šesti hodinách dojdeme na Terschelling.“ Podal jsem mu turistickou brožuru s fotografiemi dun a širokých bílých pláží a barvitě jsem mu popsal úvodní etapu výletu, kterou jsem absolvoval předchozího dne, ale on pořád nejevil zájem.

„Bude to vynikající relaxace,“ vynesl jsem poslední trumf. „Víš ještě, co znamená relaxovat?“

Stáli jsme v naší dočasné kanceláři v podkroví čtyřpatrové budovy v Harlingenu na holandském pobřeží. Městečko vypadá spíš jako rybářská vesnice ze šestnáctého století než moderní přístavní centrum. Z okna se nám otevíral zastřený výhled na stěžně lodí zakotvených v rejdě, na strmé střechy kryté pálenými taškami a na otáčející se větrné mlýny.

„Relaxace je jiný termín pro lenost,“ uzemnil mě Alec Chin.

Naše jediné okno kryla jako šedý zákal vrstva špíny a já jsem sotva rozeznal skupinku shromážděnou na nábřeží kolem naší průvodkyně. Byla to vysoká dívka a v ruce držela tyč delší než vycházkovou hůl a kratší než rybářský prut. Při mé včerejší vycházce mi vysvětlila, že slouží „k záchraně slabých a ochromených“. Výlet se tak vydařil, že jsem ji pozval na oběd a na procházku městem. A ta se tak vydařila, že jsem se přihlásil na druhou, namáhavější výpravu.

Alec přistoupil ke dveřím a otevřel je. „Na plošině nás čekají ve tři čtvrtě na šest. *Ráno*,“ zdůraznil.

Zazubil jsem se. „Dám ti poslední a nejlepší nabídku. Koupím ti nafukovací kruh. Takový ten co se navléká kolem pasu a vpředu má kachničku. Vyrazíš na mělčinu jako vikingská loď.“

„Pět čtyřicet pět, Henri. A člun odplová od mola o půl hodiny dříve.“

„Naučím se plavat,“ opáčil jsem.